

jeg mener Forhandlingerne i 1858 med Vedtagelsen af Baabegyndelsen af Kjøbenhavn's Søbefæstning — da vide Alle, at denne Sag blev ført igjennem der- ved, at Ministeriet gjorde den til et Kabinets- spørgsmaal. Krigsministeren havde nemlig afgivet den Erklæring, at med dette Forslag vilde han staa og falde, og derefter udtalte Finantsminister Andrø sig, som jeg skal til- lade mig at citere af Rigsraadsforhandlin- gerne for 1858, Sp. 796, saaledes: „Lov- udfast, som ere af den Karakter som det nærværende, maa altid fremtræde som Re- gjeringens, og hvad der gjælder om den enkelte Ministers Stilling til Lovudfastet, maa gjælde om Regjeringens Stilling i det Hele“. Der har endvidere været en Tradi- tion i alle parlamentariske Lande — ja, jeg behøver ikke at undtage de ikkeparlamentariske — at af alle Administrationsens Grene er Krigsministeriet den, der mest trænger til Stabilitet og Kontinuitet, at veylende Krigs- ministre mindst af alle Ministre kunne taales. Nu er det Modfatte gennemført hos os; alle øvrige Ministre ere omtrent at betragte som politisk udødelige, men Krigsministeren skifter aarvis omtrent for hvert nyt Regjerings- forslag, der paa dette Omraade fremsættes. Om dette skyldes den militære Uværdighed, idet vore Officerer ikke ere tilfredse med at sidde som de af det ærede Medlem for Mid- delfart (Monrad) nævnte „magtesløse Magt- havere“, skal jeg lade være usagt, ialtfald tjener det ikke til Forkleinselse for vedkommende Militære. Men det synes, som om Krigs- ministerpladsen i det Hele er bleven betraget som en saadan Uriaaspøst, hvis Indehaver er bestemt til at ofres, for at den øvrige Re- gjering i No kan nyde sin Ansvarsløshed; men jeg vil gjøre ærede Medlemmer opmærksomme paa, at saa meget er ogsaa jeg kjendt i Hæ- ren, at disse Tilstande lade sig ingenlunde uden Spor i den. Der gjør sig i den Hens- seende en Opfattelse gjældende indenfor Hærens Rækker, som omtrent kan udtrykkes saaledes, at de stiftende Styrelser maa jo redde, hvad der kan reddes, for hver enkelt Styrelses specielle Kjøphest. Denne Opfat- telse er naturlig, og jeg siger, at dette stiftende System i Krigsministeriet ikke kan And- det end bidrage væsentlig til, at det kommer til at savne Autoritet i Hæren ligesaavidt som Myndighed i Rigsdagen. Endelig lige- overfor Befolkningen møde vi det samme System med den samme Virkning, de stærke Raab gaende ud paa aldeles utopiske For- dringer, overdrevne Fordringer, med det til- knyttede Tillæg, at uden disse Fordringers Opfyldelse er vort Forsvar ganske unyttigt, da ere vi værgeløse, saa kunne vi ligesaa-

godt lægge Hænderne i Skjød. Disse, som jeg kalder dem, ansvarsløse Fordringer have naturligtvis maattet tilveiebringe en Mistil- lid og Tvivl i Befolkningen, som Ingen kan være uopmærksom for, der overhovedet lægger lidt Mærke til; hvorledes Strømmingerne gaa. Det er vist, at, naar det Spørgsmaal: hvad nytter det til Altsammen, engang kom- mer til at drage seirende igjennem Landet, saa har den nuværende Regjering og det nuværende Regjeringsystem det væsentlige Ansvar derfor. Det er den vansteligste Op- gave, der overhovedet kan stilles en Regje- ring, at tilveiebringe en Ordning af For- svaret for et lille Land som vort. Mang- foldige og mangeartede og langt større Hin- dringer staa der iveien for det end for den samme Opgaves Løsning for et større Folk. Det er jo naturligt. Overveielse af Forsva- rets Maal og Midler, af hvad der kan ud- rettes, og hvad der kan føres igjennem, er altsammen Hensyn, der maa tages under den allernøieste Prøvelse. Men det er jeg vis paa, ja, jeg turde næsten sige, at ogsaa Alle ere derom overbeviste, at denne Sag ikke kan ordnes undtagen af en Regjering, til hvem Befolkningen ialtfald har saa megen Tillid, at den vil lytte til dens Raad og, om det gjøres fornødent, føie sig efter dens Willie. I Erkjendelsen af, at den nuværende høit- ærede Regjering efter sin hele Behandling af denne Sag og Optræden under denne Sags tidligere Gang vil være absolut ude af Stand til nu mere at føie nogen Sten i Muren, der skal hegne om Fædrelandets Gaard, er det, at Flertallet foreslaar, at Sagen sluttes med Vedtagelsen af den i Betænkningen fore- slaede Dagsorden, saalydende:

Da Tilveiebringelsen af den fornødne Enighed om Ordningen af Landets For- svarsvæsen kræver en Regjering, der gjør dette Spørgsmaals Løsning til sin alvorlige Opgave,

gaar Thinget over til Dagsordenen.

N. P. Jensen: Var det end ikke med store Forventninger, at jeg gik til Forhand- lingen i Udvalget, havde jeg dog haabet, at man kunde blive enig om Noget i Lov- forslaget, og overfor den Udtalelse, som saaldt fra Flertallets Ordfører om det Mulige deri, vil jeg dog sige, at jeg tror, det maatte kunne have været muligt at enes om Kjøbenhavns Søbefæstning. Spørgsmaalet derom staa- jo paa en saadan Maade, at man meget godt kunde blive enig om det, selv om der ikke kunde tilveiebringes Enighed om Kjøbenhavns